

FIȘĂ- SINTEZĂ. TEXTUL ARGUMENTATIV

Structura tripartită	Conectori specifici	Rolul conectorilor
Ipoteza	-consider că -păreră mea este că -în opinia mea - (nu) sunt de acord că -(nu) este adevărat că	-exprimarea premisei (pro sau contra) -exprimarea asentimentului sau a dezacordului
Demonstrația-argumentarea	-în primul rând -în al doilea rând -pe de o parte -pe de altă parte -de asemenea , -în egală măsură	-precizează ordinea introducerii argumentelor sau îmbinarea logica a acestora
	-desigur că -fără îndoială -cu siguranță, firește	- exprimă certitudinea
	-de altfel , -de vreme ce -pentru că -deoarece, -întrucât, -se știe că, căci	-exprimă justificarea
	-în ciuda celor spuse -contrar celor afirmate	-exprimă obiecția
	-totuși, dar, însă, cu toate că, chiar dacă	-exprimă concesiă
Concluzia	-în concluzie, deci, prin urmare, așadar	-precizează concluzia , subliniază teza

Fișă de lucru

Se dă textul:

„Orice durere are leac. Greutatea e doar să îl dibuiești.”

Liviu Rebreanu

Durerea poate fi considerată o consecință a condiției omului ca ființă efemeră, trecătoare. Dar limitarea poate deveni principala armă împotriva suferinței.

În primul rând, eu cred că limitele omului sunt și principalele sale mijloace de apărare. Una dintre aceste limite este suferința, prin care se manifestă moartea. Orice suferință, fizică sau sufletească, ne amintește că suntem muritori. În același timp, faptul că trăim sub semnul trecerii ne oferă șansa de a depăși orice suferință. Moartea este o suferință de o clipă, dincolo de ea e atemporalitatea sau neantul absolut.

În aceeași ordine de idei, cred că durerea, suferința nu sunt decât mijloace prin care descoperim privilegiul de a trăi. Nu știu dacă dincolo de moarte se află ceva, dar știu că a trăi este un privilegiu.

Așadar, secretul descoperirii leacului durerii și al suferinței constă în conștientizarea caracterului său efemer. Suferința și durerea se vindecă în timp.

Cerințe:

1. Identifică elementele de structură ale textului argumentativ
2. Identifică conectorii

SCHEMA LECȚIEI

TEXTUL ARGUMENTATIV

Structura : o ipoteză

argumentarea propriu-zisă (pro sau contra)
o concluzie (reluarea ipotezei)

Conectori: -de cauzalitate: *pentru că, încât*

-de ierarhizare: *în primul rând*

-de exemplificare: *de exemplu, precum*

-de comparație: *la fel ca..., spre deosebire de...*

Calitatea argumentării- logica argumentelor

-adecvarea argumentelor la temă

Claritatea și corectitudinea exprimării-coerență

-respectarea normelor de exprimare

-respectarea regulilor de ortografie

-respectarea regulilor de punctuație

Textul argumentativ noțiuni teoretice

prof. Sabin Pășcan

I. Definirea textului argumentativ

Textul argumentativ reprezintă un act de comunicare centrat pe funcția conativă, scopul urmărit fiind de a-l convinge pe receptor cu privire la validitatea punctului de vedere susținut de autor. Într-un text argumentativ, autorul apără o teză prin utilizarea unor argumente pe care le poate ilustra cu exemple.

II. Structura unui text argumentativ

Orice text argumentativ cuprinde, de obicei, o constatare generală (care poate fi, eventual, o afirmație cu caracter general, care trebuie susținută prin demonstrație), argumentele aduse de autor în sprijinul sau împotriva constatării enunțate și o concluzie (sinteză a opiniilor exprimate). Sintetic, aceste componente pot fi reprezentate astfel:

1. *Teza* (ideea susținută de autor) răspunde la întrebarea „ce vrea să demonstreze autorul său?”. Ea poate fi explicită, când este enunțată foarte clar de către autor – cel mai adesea la începutul sau la finalul textului, în această ultimă situație apărând sub forma unei concluzii a ideilor exprimate pe parcursul întregului discurs, sau implicită, când se deduce din scopul general urmărit în ansamblul argumentației.
2. *Argumentele* ilustrate cu *exemple*. Pentru a-și demonstra teza, autorul face apel la argumente *pro* sau *contra* tezei argumentate. Argumentele trebuie să fie solide, formulate clar și ordonate logic pentru a justifica teza și a convinge receptorul. În comunicarea scrisă, fiecărui argument îi corespunde un paragraf distinct. Argumentele pot fi însoțite de contraargumente, care conferă întregului discurs un plus de precizie și de viabilitate/credibilitate. Formularea argumentelor se realizează cu ajutorul unor structuri de tipul: *consider că...*, *deoarece/fiindcă/întrucât/pentru că...*, *mă interesează, îmi place, îmi stărnește interesul... deoarece*. De asemenea, se pot utiliza structuri lexicale cu rol emfatic și persuasiv: *bineînțeles, în mod sigur, în mod evident, cert este că...* Exemplul permite ilustrarea unui argument al tezei. Dacă argumentul conține o referință generală, exemplul expune întotdeauna un caz particular. Exemplele pot fi reluate prin: apelul la experiența personală, preluarea unor opinii credibile, de autoritate, citarea unor surse de referință (filosofi, lingviști, critici literari etc.), invocarea utilității problematicei abordate. Unele argumentări sunt foarte bine ilustrate prin contraexemple.
3. *Concluzia* rezumă demersul argumentativ.

III. Conectorii

Ordonarea părților componente ale textului argumentativ se realizează cu ajutorul unor elemente conectoare (adverbe, locuțiuni adverbiale, conjuncții sau locuțiuni conjuncționale, structuri verbale) care exprimă diferite raporturi.

1. După structura lor, pot fi: cuvinte (conjuncții, adverbe, prepoziții, interjecții), expresii și locuțiuni (conjuncționale, adverbiale, prepoziționale), verbe și expresii verbale, propoziții care organizează discursul argumentativ.
2. După funcția în cadrul argumentării enunțului pe care îl induc:
 - Conectori care introduc argumente (justificatori): *căci, pentru că, de fapt, dovadă că, cum, având în vedere că, de altfel;*
 - Conectori care introduc teza: *părerea mea este că, voi arăta că;*

- Conectori care introduc legitimarea argumentului (atunci când acest element este explicat): *se știe că, știut fiind că, având în vedere că, admitând că;*
 - Conectori care introduc concluzia: *deci, în concluzie, așadar, iată de ce, ei bine.*
3. După tipul de legătură pe care îl realizează:
- Conectori pentru argumentele între ele (indicatori ai juxtapunerii): *și, dar, însă, ci, sau;*
 - Conectori pentru argumentele tezelor pe care le susțin (indicatori ai întemeierii): *prin urmare, așadar, în consecință, fiindcă, deoarece, întrucât.*
4. După relația între argumentele pe care le introduc:
- Conectori care introduc argumentele coorientate: *desigur, de altfel, nu numai..., ci și;*
 - Conectori care introduc argumente antiorientate: *însă, dar, totuși, în fond.*
5. După locul ocupat de argumentul pe care îl introduc:
- Conectori care introduc primul argument: *în primul rând, mai întâi de toate, să începem prin, trebuie amintit mai întâi, prima remarcă se referă la, să pornim de la;*
 - Conectori care introduc următoarele argumente: *în al doilea rând, în plus, în continuare, la fel, pe de o parte... pe de altă parte, nu numai..., ci și;*
 - Conectori pentru ultimul argument: *în fine, pentru a termina, în ultimul rând, nu în ultimul rând.*
6. După natura relației între secvențele discursive pe care le leagă:
- de analogie: *și, de asemenea, adică, precum, ca și, ca și cum, asta amintește de, să ne amintim de;*
 - de exemplificare sau ilustrare: *de exemplu, de pildă, anume, să luăm în considerare;*
 - de explicare: *adică, altfel spus, mă refer la, vreau să spun, de fapt;*
 - de disjuncție: *sau, fie, ori, exceptând, ceea ce exclude, spre deosebire;*
 - de opoziție, de rezervă, de rectificare, de respingere: *dar, or, totuși, cu toate acestea, în schimb, din contră, de fapt, în realitate, în timp ce, în loc să, nici, pe de o parte, ceea ce contrazice, ceea ce interzice;*
 - de concesie: *chiar dacă, cu toate acestea, totuși, să admitem totuși, în ciuda;*
 - de cauzalitate: *pentru că, fiindcă, deoarece, căci, având în vedere, dat fiind că, din moment ce, de aceea;*
 - de consecință: *deci, în consecință, ca urmare, ceea ce implică, de unde decurge, ceea ce antrenează, ceea ce ne trimite la, ceea ce produce, de frica, de teama;*
 - de finalitate (ca o consecință dorită): *pentru ca, ca să, în speranța că, la urma urmei, în consecință.*

IV. Tehnici ale argumetării. Pentru a susține o idee, se pot folosi:

- a) exemplul din experiența personală, din informația culturală, din documente; se introduce prin formule specifice: *de exemplu, astfel, ca martor* etc.;
- b) comparația, pentru a evidenția elementele comune sau pentru a sublinia diferențele;
- c) citatul, pentru a arăta identitatea punctelor de vedere cu o autoritate recunoscută;
- d) antiteza, pentru a trata în manieră diferită o problemă;
- e) reducerea la absurd, pentru a înfățișa caracterul inacceptabil al unei idei;
- f) absența unui aspect, pentru a sugera că se poate susține o idee;
- g) influența afectivă a lectorului stârnindu-i interesul asupra importanței problemei, evidențiind punctele de vedere comune, aducând date noi etc.

V. Zece reguli pentru o argumentație ideală

Model de text argumentativ

Cerința: Scrieți un text argumentativ de 15-20 de rânduri despre poezie, pornind de la următoarea afirmație:

„Adevăratele poezii încep acolo unde se sfârșesc pe hârtie.”
(O. Goga – *Precursorii*)

Consider pertinentă afirmația „adevăratului poet”, O. Goga. Fără îndoială, poezia, opera literară în general, nu este un simplu obiect estetic, un artefact, deoarece ea nu se confundă cu scrisul și suportul acestuia. Literatura orală nu a fost înregistrată în scris și totuși își are existența sa. Așadar, nu putem echivala o operă literară cu o metodă de notare sau înregistrare.

Cred că „adevăratele poezii” există nu numai pentru că există un emițător, ci mai ales un receptor – cititorul. Opera literară se află întotdeauna dincolo de orice experiență creatoare și dincoace de orice experiență de lectură. Prin urmare, ea este altceva decât crede că a lăsat în ea cel care a creat-o și mai mult decât descoperă în ea cel care o interpretează. Pentru a căpăta viață, cuvintele trebuie să fie simțite de cititor și, doar dacă acestea reușesc să-l înalțe în „sfera ficțiunii ideale” (T. Maiorescu), ele vor trăi. Starea de catharsis marchează, în primul rând, victoria poeziei în lupta pentru supraviețuire. Deși produs al unui autor, opera își părăsește condiția dependentă în care se găsește în cursul procesului de creație, pentru a deveni un obiect artistic oferit percepției și interpretării.

Cuvântul este mort, îngropat în acele versuri, dacă nu este rostit, simțit. Poeții combină cuvintele astfel încât forma căpătată să sensibilizeze cititorul. Oskar Walzer spunea că forma operei de artă este în egală măsură elementul spiritual ce-l însuflă artistul operei sale, ca și tot ceea ce, modelat de mâna sa, condiționează aspectul exterior al operei de artă.

În realitate, voința, cunoașterea, simțirea alcătuiesc conținutul unei opere, dar acest conținut, pentru a deveni artă, trebuie să se prezinte cititorului senzorial, și nu conceptual.